

יומא כו. (המשנה) עד כו: (המשנה השניה)

ביאורי מושגים
מנחת חביתין - כל כהן ביום שהיה נכנס לעבוד היה מקריב מנחת חביתין. הכהן הגדול היה מקריב כל יום מנחת חביתין שהיתה מוקרבת חציה עם התמיד של שחר, וחציה עם התמיד של בין הערבים.
סולת ויין - לחלק מקרבנות הבהמה היו מוסיפים נסכים. הנסכים היו בנויים מסולת ושמן שהיו מערבבים יחד ומיין. גם את הסולת והשמן וגם את היין היו מקטירים כליל על המזבח (דין זה שכל המנחה מוקטרת היה קיים רק במנחת נסכים ובמנחת כהן. בשאר המנחות היו מקטירים רק את הקומץ, השאר היה נאכל לכהנים)

'ישימו קטורה באפך... ברך ה' חילו' - הקטורת היתה מעשירה ולכן כל אחד זכה בה רק פעם אחת.

טעמו של ת"ק:
 'ברוב עם הדרת מלך' (ראוי שהרבה אנשים ישתתפו בהקרבה)
טעמו של ראב"י:
 'מקום שכינה לאו אורח ארעא' (אם יתחלקו בעבודה זה יראה כמעמסה)

המשנה
הפיס השלישי (בו היה ניתן לזכות רק פעם בחיים) על הקטורת,
הפיס הרביעי:
 כהן נוסף שיעלה את האברים מהכבש למזבח
ראב"י:
 הכהן שהעלה לכבש היה זה שגם העלה למזבח

ובשבת המשמרות היו מתחלפות (משמרת אחת בבוקר ושניה בערב) ולכן היו עושים גורל נפרד לערב.

עבודות הערב
תמיד - הכהנים של הבוקר הקריבו גם בערב,
קטורת - נעשה גורל שונה (בפיס השלישי נעשה גורל גם לבוקר וגם לערב)

המקור לחובה להעלות 2 גזרי עצים בערב:
 'וערכו... עצים על האש' - פסוק זה שנאמר בתמיד של בוקר מועבר לתמיד של ערב. (בפסוק הקודם נאמר 'וביער' - משוני הלשון שבין 'ובער' לערכו' אנו לומדים שכל פסוק נאמר על תמיד אחר)

מים ניסכו רק בבוקר (אחרת גם בתמיד של סוכות בערב היו מעלים 12 אנשים)

המשנה
מספר מעלי התמיד למזבח
 9 (6 לאברי הכבש, 1 לסולת, 1 ליין 11 למנחת החביתין)
 11 (9 כרגיל ועוד 2 לגזרי העצים)
 11 (9 כרגיל ועוד 2 לבזיכי הלבונה)
 10 (9 כרגיל ועוד 1 עם צלוחית מים)
תמיד של שבת: 12 (9 כרגיל, עוד 2 לבזיכי הלבונה ועוד 1 לצלוחית המים)
תמיד של בוקר:
תמיד של ערב:
תמיד של שבת:
תמיד של סוכות:

סך הזוכים בפיס של התמיד כל יום:
ביום רגיל: 14 (9 מעלי התמיד, שוחט וזורק, מדשן המנורה ומדשן מזבח הפנימי, ומעלה האברים מהכבש למזבח)
בסוכות: 15 (עוד אחד לצלוחית המים)
בשבת: 16 (עוד 2 לבזיכי הלבונה)
בשבת שבסוכות: 17 (עוד 1 לצלוחית ועוד 2 לבזיכים)
 לפי ראב"י הסובר שלא היה כהן נוסף שהעלה את האברים היו רק 13 זוכים כל יום.